

сънъ. Ей, изъ далечинитѣ се задаватъ две ширококрили
птици. Мълчеливо, съ устременъ погледъ къмъ бѣлна-
лия се брѣгъ, осѣненъ отъ сѣнчести дървета, се сни-
шаватъ и дирятъ леговища. Азъ ги следя и въ душата
ми се извикватъ неизпитвани чувства,

Само оня, който люби и е самъ, далечъ отъ лю-
бимата, може да разбере тжгата на самотника, кога
вечеръ се завръщатъ двойкитѣ — птици за сънъ.

Сега азъ се чувствувамъ спокоенъ да отдамъ цѣ-
лото си сжщество за любимата. Да сподѣля щастието
си и да я направя щастлива.

Сега азъ разбирамъ колко е празенъ живота, кога
нѣма кому да кажешъ, шо желае душата.

И колко живота е пустъ. ако нѣма по кого да
страдашъ!

Стданията ми по любимата сж моята радостъ.

Стданията сж радостъ.

Благословени бждете мили страдания!

Стократно да бжде благословена жената, която
стопли гърдитѣ ми. Хилядократно благославямъ жена-
та, която запали свещения огънъ на стожера въ моя
храмъ.

Благословена да си, о моя Елена!

3.

2.III. 5 часа сутринъ.

Нѣкога, когато не познавахъ топлината, излъчена
изъ свѣтлия погледъ на жената, азъ викахъ: Дайте на
душата тишина. . . Оная ненарушима тишина, която
трепти надъ селото; която задрѣмала се люлѣй надъ
скласили ниви; която грѣй въ свѣтнали лазури; която
просиява срещу празникъ, морнитѣ гърди на работя-
щия. . . Дайте ѝ на душата: тишината на мирния трудъ,
мълчанието на предпраздничната вечеръ, която е об-
лѣхната съ въздишкитѣ на цѣвнали каранфяли и ла-